

10

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„A tak usilujme o to,
co slouží pokoji a společnému růstu.“*

Řím 14,19

Úvodní slovo

Říká se, že není člověk ten, aby se zavděčil lidem všem. Pokud je i farář člověk (stále doufám, že ano!), pak mám často právě tento problém. Co je totiž jedněm málo, bývá jiným už zase příliš.

Tak například je-li třeba podpořit nějakou aktivitu, službu či nabídku někoho z farníků nebo nějaký podnik pořádaný ve farnosti: Jak dát dostatečně najevo, že na tom záleží, aniž by hned jiným nebylo podezřelé, do čeho nás to zase bude cpát?

V informacích tohoto čísla je vyjmenováno hned několik věcí, na kterých mi opravdu záleží. Jsou nabídnuty, nikoli vnucovány. Ale užitek bychom z nich měli všichni.

Přijměte je tedy, prosím, vlídně a vstřícně, s mým doporučením a bez obav ze skryté reklamy či agitace. A přeju vám všem hezkou dovolenou či zasloužené prázdniny!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

● **Farní knihovna** – po necelém roce po přestěhování farní knihovny z kostela na faru se zdá, jako by jejím jediným účelem bylo zdobit farní chodby (řečeno v souvislosti s knihovnicemi), což je dost málo na to, kolik do ní bylo vloženo úsilí a času mnoha ochotných lidí. Chceme vás tedy znovu pozvat k využívání jejích služeb. Seznamy knih, které je možno zapůjčit, jsou jak na internetu (na farních stránkách), tak i na vývěsce v kapli u sakristie, výpůjční doba je vhodně volena tak, aby bylo možno se současně i občerstvit ve farní kavárně (pokud je v provozu), zkrátka lze spojit více oblažujících zážitků v jednom – a to vše v podstatě zadarmo! Řekněte sami, kde jinde máme takové šance? Jenom v naší farní kavárenské knihovně – knižní kavárně (nehodící se škrtněte podle vlastních priorit).

● **Znovu zveme k účasti na lektorském kurzu** ty farníky a farnice, kteří by chtěli tuto službu vykonávat při liturgii. Zatím je přihlášeno několik málo odvážlivců, mohlo by jich být mnohem víc. Netřeba se obávat, jedinou „přijímací“ otázkou je, zda dotyčný/á bude opravdu chtít tuto službu vykonávat. Kurz začne po prázdninách, do té doby je možno se hlásit v sakristii.

● V příštím školním roce bude opět zahájen Brněnským biskupstvím **dvouletý**

kurz pro katechety a laické pomocníky v pastoraci. Kurz může posloužit také těm, kteří si chtějí z vlastního zájmu rozšířit své vědomosti v teologii a příbuzných disciplínách. Přihlásit se je možno přímo na katechetickém centru biskupství či prostřednictvím farního úřadu, informace vám podají tamtéž.

● **Dne 8. července 2004 v 7.30 hod.** bude sloužit Mons. Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze spolu s kněžími – býv. příslušníky PTP: Mons. Šikem a Mons. Pavlíčkem – mši sv. za živé i zemřelé členy Vojenských táborů nucených prací – Pomocných technických praporů z let 1950 – 1954 na poděkování k 50. výročí ukončení činnosti PTP v r. 1954.

● A ještě jedno oznámení: Každoročně vždy **15. července** bývá v našem kostele pravidelný adorační **den farnosti** – celodenní eucharistická adorace, do níž se po jednotlivých dnech zapojují všechny farnosti diecéze. V posledních letech se rapidně snižuje počet farníků, kteří se takto přijdou alespoň na chvíli během dne setkat se svátostným Kristem. Jistě není až tak nemožné, aby se z každé rodiny v naší farnosti nenašel alespoň jeden, kdo i za ostatní přijde v modlitbě prosit, chválit i děkovat – určitě máme všichni za co. S předstihem tedy upozorňujeme na tuto příležitost, abyste si ji mohli zařadit do svých kalendářů. Budou už sice prázdniny, ale ty snad nepřinesou naprosté vyliďnění naší farnosti!

Slovo otce biskupa

k rodině

Milí spolubratři,

máme za sebou šest měsíců roku, který v brněnské diecézi prožíváme jako Rok rodiny. Využívám blíží se slavnosti sv. Cyrila a Metoděje, abychom se opět na chvíli zamysleli nad tím, jak rodiny povzbudit.

Pro každou rodinu je učitelem, tmelem i světlem Boží slovo. Hovoří o tom, že Bůh se vydává nám lidem v našich konkrétních situacích a potřebách. Pozorný čtenář Písma a pozorný posluchač zvěstovaného slova vnímá Boží poselství, které směřuje do jeho každodenního života.

Svatí Cyril a Metoděj byli povolání přinést nám Boží slovo ve srozumitelném jazyku a nabídli nám možnost, abychom v něm Bohu nejen naslouchali, ale také z něho žili. I dnes jsou naše sestry a bratři povoláni ve svých rodinách k životu se slovem Božím a ze slova Božího. Mají mu společně naslouchat, učit se o něm, hovořit s ním, a snažit se přijímat jeho sílu do všech situací svého života, do jeho radostí i bolestí.

Tradičními formami kontaktu s Božím slovem je četba, vyprávění, rozjímání o něm, modlitba nad ním, ale i vzájemné svědectví o životě s ním. Je realitou, že dnešní dospívající děti jsou často schopny přijímat Boží slovo pouze jako zprostředkovanou zkušenost svých rodičů...

Od svatých bratří ze Soluně se můžeme nechat znovu inspirovat jejich velkorysostí

při šíření Božího slova v nových podmínkách. Ani my bychom se v rodině a mezi rodinami neměli bát zvěstovat Boží slovo novými formami a možnostmi – a být v tom vynalézaví. Tak třeba v naší době moderních technologií a komunikačních možností je vhodné používat všechny dostupné prostředky k častému styku se slovem Božím. Je možné číst a šířit dál biblická čtení, která jsou rozesílána elektronickou poštou, posílat biblické citáty jako „esemesky“ a podobně. Nebojme se hlásit k Bohu i těmito způsoby. Svätý otec Jan Pavel II. věnoval v roce 2002 celý list k 36. světovému dni sdělovacích prostředků internetu a možnosti jeho využití k evangelizaci.

Proč je potřeba, aby nás slovo Boží přímo fyzicky obklopovalo? Protože Boží slovo je vyjádřením Božího pohledu na skutečnost, v níž se nacházíme. Usilujeme-li o to, aby na nás Stvořitelovo slovo tvořivě působilo, povede nás v našem životě s Bohem, a to i v životě společenství, i v manželství a v rodině. Za to se modlím.

Váš biskup Vojtěch

Z Farní charity

pokračování textu z Tomáška č. 9

O pobyt v Domě na půli cesty žádají mladí lidé z ústavů prostřednictvím svých sociálních pracovníků. Prvním krokem zájemce o pobyt je návštěva zařízení. Zde se uchazeč seznámí s tím, jak vypadá

každodenní život v Domě a jaký je jeho vnitřní řád, který bude muset v případě pobytu dodržovat. Každý přijímaný klient také absolvuje vstupní pohovor, aby se nepřijali lidé, kteří potřebují jiný druh pomoci. Např. domy pro tělesně či duševně postižené, azylové domy, stacionáře apod., jednoduše řečeno – specializované pracoviště vybavené personálně i materiálně pro takovéto občany. Teprve poté je mu umožněn tříměsíční zkušební pobyt. Po tomto období je v případě úspěšné spolupráce a přijetí pravidel D 1/2 ze strany klienta jeho pobyt prodloužen o dalších 9 měsíců. Celková délka pobytu je stanovena na jeden rok, ale v případě nutnosti se počítá s prodloužením až do doby, než bude klientovi zajištěno následné ubytování a práce. Odchod klienta z Domu na půli cesty je možný ze strany klienta kdykoliv (u nás je dobrovolně), ze strany zařízení – v případech alkoholismu, krádeží, napadení jiné fyzické osoby, drog, slovních napadání s rasovým postojem, odmítáním práce a pod.

Žadatel, který se stane klientem Domu na půli cesty, získává s bydlením i zaměstnání. Primárně je snaha o to, aby klienti pracovali vně zařízení, ale pokud klientovi z nejrůznějších důvodů není možno sehnat práci mimo Dům na půli cesty, je na plný úvazek zaměstnán buď na ekofarmě (práce ve stájích, na poli, v sušárně bylin), která při zařízení funguje, nebo v chráněných dílnách (šicí, keramické, stolařské nebo zámečnické). Nemůže se tedy stát, aby byl klient nezaměstnán, aby pobíral jen státní podporu a nic nedělal.

S každým klientem je na počátku sepsán individuální plán na celou dobu jeho pobytu v D 1/2 a každý měsíc dílčí plán, na kterém se podílí sociální pracovníce a sociální asistent. Ti průběžně dohlíží, aby byl smluvený plán plněn. V rámci individuálního plánu je nácvik praktických dovedností, kdy se klient podle svých zájmů učí vařit, šít, pracovat s počítačem, práci s náradím apod. Cílem nácviku dovedností je dostatečné zvládnutí takových činností, které klient následně prakticky užije po opuštění D 1/2.

pokračování příště

Kad'ourkovi

Slovo nemocným

„Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebe i zemi.“

Ž 121,2

Celý život člověka, od jeho dětství do posledního stáří, je stálou školou a stálým vychováváním. V jednotlivých obdobích jsou požadavky na člověka od sebe odlišné a odpovídají jeho schopnostem a možnostem chápání a přijímání problémů, které na něj doléhají. Vždy se však člověku zdá, že právě to, co v přítomnosti prožívá, je náročné a že to vyžaduje hodně úsilí.

V každém životním období se může člověk setkat s nemocí a bolestí, které mohou ohrozit jeho život. Když jsou potíže a bolesti silné a trvají delší dobu, napadají

každého myšlenky, které se týkají konce pozemského života a toho, co po něm bude následovat. Člověk, který věří v Boha a ve věčný život, se snadněji vyrovná se skutečností konce pozemského života, protože věří, že tělesná smrt není definitivním koncem jeho existence. Obtížněji se s koncem života vyrovnává člověk nevěřící, protože pro něj je to konec všeho. I nevěřící člověk však hledá něco, o co by se mohl opřít a co mu dá naději. Snad právě v takových chvílích si uvědomí Boží působení ve svém životě a najde cestu k Bohu. Bůh chce spasit každého člověka a dává mu do poslední chvíle možnost, aby se k němu obrátil a přijal ho. Dokud člověk žije, není nikdy nic ztraceno a stále je naděje. I věřící člověk může být vystaven zkoušce své víry, když se mu utrpení zdá být příliš velké a dlouhé. Když však má dobrou vůli, je schopen s Boží pomocí překonat i takové zkoušky a upevnit svoji víru a svým jednáním ovlivnit lidi kolem sebe. Pomáhá mu v tom vědomí, že v jeho životě má smysl, i když ho v současnosti nechápe, že ho Bůh nenechá bez pomoci, ale dá mu dost sil, schopností a že mu pošle pomoc i prostřednictvím lidí, kteří jsou kolem něj.

Když je člověk v blízkosti někoho, kdo opravdu trpí, musí umět zapomínat na sebe, na svoje zájmy a představy o naplňování času a musí věnovat všechny své síly a schopnosti nemocnému, aby mu usnadnil jeho situaci. To je v dané chvíli to nejdůležitější a také nejhodnotnější. Všechno ostatní může být odloženo na pozdější dobu.

Pro žádného člověka není snadné zapomenout na sebe a stále se starat o jiné lidi, ale ti, kteří to dělají, plní přikázání lásky k bližnímu, a to je druhé největší přikázání. Neplnění tohoto přikázání nemůžeme nahradit jinými skutky. Musíme často prosit o pomoc, abychom měli dost pochopení pro trpící lidi a o sílu, abychom jim byli schopni poskytnout potřebnou pomoc. S Boží pomocí se nám to bude dařit a všechno, co uděláme, bude mít hodnotu, která prospěje nám i ostatním lidem.

otec Josef Šik

Rozhovor

se sestrou Mladou

kteřá vyučuje na Cyrilometodějské církevní ZŠ Lerchova

Bůh s námi má rozličné úmysly a vede nás rozdílnými cestami. Každý z nás je jedinečný a má jedinečné poslání. Dnes si v rozhovoru představíme další ženu z naší farnosti – má v ní své kořeny – a učí hezkou řádku našich dětí.

Sestřičko Mlado, jaký je tvůj vztah k tomáškovské farnosti?

S mými rodiči a se sestrou (sestra též učí na CMcZŠ – pozn. red.) jsme chodívali k „Tomáškovu“ na nedělní dětské mše sv., které bývaly v 17 hod. Byl to druhý kostel v Brně, který se mi vtiskl do srdce. První byl kostel v Husovicích, kam jsme chodili pravidelně.

V současné době provázíš spoustu dětských dušiček Božími cestami, učíš je znát našeho nebeského Otce. Kdo a jak vedl tvou dětskou duši? Kudy se vinula stezka k Tvému nynějšímu povolání?

Určitě to byla rodina, která mi dala ten nejdůležitější vklad. To, že chodíme do kostela a že se modlíme, že mě rodiče přes všechny těžkosti vždy přihlásili do náboženství, jsem vnímala jako něco normálního a přitom hodně důležitého.

Co oceňuješ na církevní škole?

Bylo by toho hodně. Na naší CMcZŠ si vážím její tradice, sester, které zde prožívaly těžké začátky (jejich činnost byla zakázána nejdříve Němci, pak komunisty, církevní škola zrušena, sestry odsunuty jinam). Oceňuji důvěru rodičů, se kterou nám svěřují své děti, a stejně jako my vědí, že plody nelze očekávat hned.

Vážím si celkové atmosféry ve škole a zejména svých kolegů, kteří – jak mám často pocit – by se úplně rozdali. Za vše patří velký dík a chvála našemu Bohu.

V nynější době jsou vlastnosti jako pokora, obětavost, citlivé svědomí a pod. pro mnohé lidi znamením slabosti. V „kurzu“ je spíš Zdravé sebevědomí, honba za úspěchem (mnohdy za každou cenu), potřeba vynikat nad ostatní... Jak se současné děti staví k „zastaralým“ hodnotám a chtějí se jim ještě učit?

Pán Ježíš sám dává děti jako příklad dospělým. Všechny ty „zastaralé hodnoty“ jsou v nich. Jde o to, jak jim pomoci, aby

vyšly najevo a aby si je děti zamilovaly a vzaly je za vlastní.

Máš i nějaké úsměvné zážitky ze školy, z výuky náboženství?

U modliteb dětí se musím někdy hodně ovládat, abych se nesmála. Například, když se modlí za své pakobylky už půl roku a myslí to naprosto vážně...

Co bys ráda řekla na závěr?

Chtěla bych poprosit o modlitbu za naši CMcZŠ a všechny církevní školy. Děkuji. A vám všem u „Tomáška“ vyprošuji hojnost Božího požehnání, radosti a rostoucí víry.

za redakci se dotazovala Jarka

Závody Martina Středy

tradiční závody zálesáckých dovedností

Tú tú tú. Tento dobře známý a nenáviděný zvuk přerušil ve 4 hodiny ráno můj drahocenný sobotní spánek a jedině fakt, že se jednalo o pípající mobil, zachránil tuto kraválzpůsobující věc před odmrštěním do nejzaššího kouta. To, že jsem na mírně obměněnou shakespearovskou otázku „vstát či nevstát“, jež mi vytanula na mysl, nakonec odpověděla vstát, ovlivnila i skutečnost, že nepršelo.

Děšť se spustil až o 1 hodinu později, když jsme se již nacházeli v terénu. Díky Gertovu diplomatickému umění jsme vyčenžovali přístřešek za stan, tudíž alespoň diplomy a mapy zůstaly jakž takž v suchu.

Po poněkud dramatickém příjezdu účastníků (zastávka Vozovna Medlánky vyvolala mírnou paniku) zazněl Gertův úvodní proslov, protentokrát zkrácený na minimální délku a hlídky mohly vyrazit na trasu, která se sestávala ze stanovišť: zdravotní, finská stezka, příroda, zálesáctví, signalizace, střelba a speciální stanoviště.

Závodníci se vraceli sice notně promočením a obvrstvením bahnem, nicméně plni sil vrhnout se na atrakce, z nichž nejoblíbenější se staly dvě zcela neoficiální a nevyhlášené – smlouvání v obchodě a neustálé obměňování lístečků s cenami jednotlivých dobrot.

Slavnostní vyhlášení proběhlo slavnostně a návrat se uskutečnil v docela brzké době (těžko říci, zda-li to bylo způsobeno dobrými orientačními schopnostmi účastníků nebo poměrně nízkým počtem hlídek – 11), což potěšilo zejména maminky (brzký návrat, nikoli počet hlídek), které tak měly dostatek času přivést své ratolesti do původního stavu.

Musím říct, že díky zápalu závodníků i organizátorů se 27. ročník ZMS povedl a těším se na ten 28.

Witty

Příběh

Klapnou dveře a hlásek plný vítězo-slávy oznamuje mamince a zajisté i dalším obyvatelům panelového domu: „Dnes jsme se v náboženství učili, že nás máte vychovávat hlavně vlastním příkladem.“

Takže – uvažujme logicky: vy jste s tatínkou byli v sobotu v kině na půl devátou. Jak to, že mě nechcete pustit zítra večer s děčkama na půl osmou? Vlastně bych dle vašeho příkladu měla jít až na půl devátou, ale to nic nedávají.“

Maminka poslouchá svou jedenáctiletou dceru s úsměvem, ale v duchu vzdychá: Tak, puberta je tady, a to s hubatostí prvního stupně.

„Asi to opravdu budeme muset znovu zvážít, ale v sobotu bys myslím neměla jít na výlet, nýbrž dle příkladu svého otce sníst osm knedlíků a pak zaujmout na hodinu a půl horizontální polohu. Jo, a taky se nauč trochu chrápat.“

„Teda mami, teď jsi řekla fakt děsnou hloupost.“

„Ne o moc větší než předtím ty. Až si sundáš bágel, tak si o té výchově příkladem trochu popovídáme, jestli chceš.“

„No, že bych po tom zrovna toužila,“ bručí hubatice, ale sedá si na koberec vedle mámy.

„Kolik mám šedivých vlasů?“ Mamka potřásá hlavou, ale nečeká na odpověď. „No, rozhodně mi tam dneska nějaký přibyl. Nejdřív si náš tělocvikář (ten, co má neustále nějaká zranění) úplně zohnul klíč od kabinetu. Tak jsem o velké běžela do zámečnictví, nechala mu udělat klíč a zakoupila trojbarevný rozlišovač. Nezmohl se ani na slovo, ale to jsme taky nikdo nečekali. Další přestávku zjistila Věrka – ta blond'atá, víš, – že už jí nepíše fix na tabuli, a hekala, že bude muset pro nový do druhé budovy. Než se rozhoupala, měla ho tam. Paní hospodářka se jako obvykle tvářila, že fix, který mi vydává, kupovala

ze svého, ale bez toho už by to ani nebylo ono.

Nejhorší ale byla pedagogická porada. Musela jsem asi před stovkou profesorů mluvit o problémech jedné studentky. No, potila jsme se jako hroch, ruce a nohy se mi klepaly – vždyť mě znáš – odvaha není má silná stránka. Ale nakonec odhlasovali, že může pokračovat ve studiu a to bylo to hlavní.“

Dcera chvilku mlčí, a pak projede rukou mámě vlasy. „Ale žádný šedý vlas tu nevidím. Asi se mi kazí zrak a kino by mému zrakovému vnímání určitě neprosnělo.“

Mamka vstane z koberce: „Dívali jsme se s tátou na program. Ten film dávají i v neděli odpoledne – vím, měli jsme jít k babičce, ale neboj, ta to určitě pochopí. Jen jestli seženeš nějakou kamarádku, která by šla s tebou.“

„Bez starosti, mami, ona totiž ani Hanka s Luckou nemůžou na večer – to jsem ti nějak opomněla říct. A s tím příkladem už to trochu chápu. No, rozhodně jsem ráda, že se nemusím učit chrápat.“

Smějí se, ale maminka dobře ví, že je to teprve začátek nelehkého období, kdy vztahy budou křehčí než porcelán. Že je na čase opřít se o vztah pevný jak skála – o Boží Lásku.

Marie Sojka Veselá

Bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

jistě už máte myšlenky jenom na prázdniny... Nebudu se tedy moc rozepisovat a přejdu rovnou k dnešní tajence. Pokud na chybějící místo dosadíte správného motýlka, dozvíte se počet prázdninových hodin, které máte před sebou. Ať je hezky prožijete!!!

Scampi

